

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyně Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **J. K.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen advokátkou JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA,
sídlem Žitná 1575/49, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Policejnímu prezidentovi**,
Policejní prezidium České republiky,
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2022, č. j. PPR-20959-6/ČJ-2022-990131,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2022, č. j. PPR-20959-6/ČJ-2022-990131 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „krajský ředitel“) ze dne 11. 4. 2022, č. j. CV-853/2022. Tímto rozhodnutím (dále jen „prvostupňové Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí“) správní orgán prvního stupně propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a to podle § 42 odst. 1 písm. d) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) s tím, že služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení rozhodnutí. Žalobce současně požadoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že měl dle prvostupňového rozhodnutí porušit služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Správní orgán prvního stupně shledal naplnění důvodu propuštění žalobce dle uvedeného ustanovení v tom, že se žalobce dne 8. června 2021 měl dopustit jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „TZ“) a pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) TZ ve formě účastenství dle ust. § 24 odst. 1 písm. c) TZ.
3. Uvedeného jednání se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 6. 2021 v budově policie (nám. T. G. Masaryka 3100, Chomutov) jako vyslyšající úmyslně po vzájemné dohodě mezi bývalým mjr. Ing. T. G., vrchním komisařem kanceláře ředitele územního odboru Chomutov Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „Ing. G.“), bývalým npor. Bc. P. K., vedoucím dopravního inspektorátu územního odboru Chomutov Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „Bc. K.“), P. K. a S. K., hlavních obviněných ze spáchání přečinu pojistného podvodu podle § 201 odst. 1 písm. c) TZ ve formě spolupachatelství podle § 23 TZ, upravoval o nepravdivé skutečnosti formulaci výpovědi S. K., v důsledku čehož do úředního záznamu o podání vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, (dále jen „zákon o policii“) uvedla, že dne 16. 5. 2021 při odjezdu z ranče v obci Bečov (dále také jen „soukromý pozemek“) vozidlem tovární značky ŠKODA FABIA, státní poznávací značky X, (dále jen „vozidlo“), zřejmě na parkovišti nacházejícím se na pozemku ranče, najela na nerovnost v terénu, následně ujela s vozidlem cca 200 metrů a na palubní desce se jí rozsvítily kontrolky; vozidlo zastavila, motor vozidla se vypnul a vozidlo nešlo znovu nastartovat; neznámý muž, který projížděl kolem, jí pomohl vozidlo odstavit, aby nepřekáželo na komunikaci; nevšimla si, že by přitom došlo k poškození vozidla, ale podle jejího názoru je příčinou závady na vozidle to, že na pozemku ranče najela na nerovnost a spodní část motoru narazila na povrch komunikace; po tomto úkonu se žalobce společně se S. K. a P. K. dostavili na soukromý pozemek, kde se žalobce aktivně podílel na vytvoření nepravdivého skutkového děje týkajícího se poškození vozidla, aby bylo nepravdivě, avšak věrohodně zadokumentováno, že k poškození vozidla došlo na tomto soukromém pozemku, které leží mimo pozemní komunikaci, protože se nejednalo o dopravní nehodu, se záměrem dosáhnout pojistného plnění; na základě těchto nepravdivých údajů o nehodovém ději skutečně došlo ze strany Allianz pojišťovny, a. s., (dále jen „pojišťovna“) k pojistnému plnění z havarijního pojištění P. K. (majiteli vozidla) ve výši 1 859 Kč (po odečtení spoluúčasti). Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním s tím, že je nezákonné v důsledku pro nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
4. Žalobce namítal, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí napadal správnost závěrů správního orgánu prvního stupně, když tento rozhodl o naplnění výše uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

propouštěcího důvodu zejména s poukazem na to, že ze shromážděných podkladů v rámci vedeného trestního řízení pod sp. zn. GI-4014/TČ-2021-842030 shledal skutkový stav výše uvedeného jednání zjištěným takovým způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Konkrétně namítal, že správní orgán prvního stupně měl zjistit komplexní skutkový děj spočívající v jednání všech zúčastněných osob takovým způsobem, aby byl způsobit naplnit skutkovou podstatu trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 TZ a rovněž i trestného činu pojistného podvodu dle ust. § 210 TZ, neboť bez komplexně zjištěného skutkového stavu nelze dovozovat zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k žalobci samotnému. Dále žalobce v odvolání namítal, že s ohledem na nesprávně zjištěný skutkový stav dovedl správní orgán prvního stupně spáchání výše uvedených trestných činů v nejzávažnější formě zavinění, a to úmyslu přímém, ačkoli vycházel pouze z nepřímých důkazů, pomocí kterých nemohl k takovému zjištění dospět. Žalobce má za to, že mu bylo neoprávněně přičteno k jeho tíži jednání ostatních obviněných. A konečně žalobce v odvolání namítal, že v daném případě nelze hovořit o naplnění znaku zavrženíhodnosti jednání žalobce, tudíž správní orgán prvního stupně měl ve věci služebního poměru žalobce rozhodnout nanejvýš o zproštění výkonu služby žalobce dle ust. § 40 odst. 1, nikoliv o jeho propuštění dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Žalovaný však uvedené odvolací argumenty žalobce nevyslyšel a napadené rozhodnutí odůvodnil shodnou, byť výrazně obsáhlejší, argumentací, kterou užil ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně.

5. Žalobce vytýkal žalovanému, že ač podrobil komplexní skutkový stav popsany státním zastupitelstvím v rámci informace o zahájení trestního stíhání své důkladné analýze, nevyhnul se stejnému nesprávnému postupu, jaký žalobce napadal již při rozhodování správního orgánu prvního stupně. I žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí připisuje žalobci k tíži trestní jednání ostatních obviněných, aniž by toto jednání prokázal i žalobci samotnému, a dovozuje v něm zavinění žalobce v úmyslu přímém opět pouze na podkladě takto zjištěného úmyslu u ostatních obviněných, aniž by však uvedl konkrétní relevantní skutečnosti, pro které by bylo logické přistoupit k závěru o zjištění úmyslu přímého konkrétně u žalobce samotného.
6. Žalobce poukazoval na to, že většina tvrzení, obsažených v napadeném rozhodnutí, vyplývala pouze z domněnek žalovaného, jakým způsobem se měl žalobce nejspíše zachovat, čímž dokresloval komplexní obraz a provázání ostatních obviněných. Skutečné zapojení žalobce však není postaveno na přímých důkazech, nýbrž na důkazech nepřímých. S tvrzením žalovaného, že zavinění žalobce v úmyslu přímém je prokázáno důkazy přímými i nepřímými, se žalobce neztotožňuje, neboť jediný přímý důkaz, který žalovaný uvádí, je vyjádření jedné z obviněných S. K. Toto její vyjádření je důkazem nevěrohodným, neboť ta se jím snažila zlepšit svoji pozici v trestním řízení, přičemž jako obviněná neměla zákonnou povinnost vypovídat pravdu. Další důkazní prostředky - odposlechy mezi jinými subjekty - spoluúčast žalobce na trestním jednání neprokazovaly. Žalobce v dané věci figuroval pouze jako řadový policista, plnící své povinnosti a pokyny nadřízených.
7. Žalobce namítal, že správní orgány pochybily, pokud nevzaly v potaz skutečnost, že žalobce v případě sepsání průběhu nehody postupoval tak, že vzal za prokázané sdělení V. D. (cizince), který popřel, že by s vozidlem najel na nerovnost. Skutečnost, že by cizinec způsobil na automobilu škodu, nebyla a není prokázána ani přímým svědectvím. Žalobce postupoval v šetření záležitosti logicky a smysluplně, když se snažil logickou úvahou na základě známých informací zjistit skutečný stav a objektivní realitu, a to i na základě otázek položených S. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Žalobce v žalobě tvrdil, že postupoval v rozsahu svých kompetencí při zjišťování skutkového stavu vyšetřované události a aktivně se na úpravě skutkového stavu nepodílel. Správní orgány při svém rozhodnutí nedisponovaly jedinou prokazatelnou zmínkou o aktivním zapojení žalobce a z důkazního materiálu není patrné, že by bylo přímo prokázáno, že by jej Bc. K. či Ing. G. konkrétně instruovali za účelem provedení změny skutkového stavu věci, což žalovaný ani nerozporuje. Žalobce tedy vědomě nezneužil svoji pravomoc tím, že by účelově přesunul dění na jiné místo, ale pouze logicky vydedukoval nejpravděpodobnější průběh případu, který zpracovával.
9. Žalobce má dále za to, že nelze hovořit o zjištění stavu takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a není tudíž přípustné a oprávněné propuštění žalobce ze služebního poměru s odkazem na naplnění propouštěcího důvodu dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Správní orgány se s nutností naplnění dalších podmínek, jež musí být pro naplnění propouštěcího důvodu dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru souhrnně splněny, dostatečně nevypořádaly. Jednou z těchto podmínek je naplnění znaku zavrženíhodnosti jednání. Protože správní orgány neprokázaly zavinění žalobce v úmyslu přímém, nelze hovořit o naplnění znaku zavrženíhodnosti jednání, jímž je takové jednání, které je společensky škodlivé a kterého se daná osoba dopustila úmyslně. Jednání vykazující znaky trestného činu samo o sobě tedy nestačí k tomu, aby takové jednání bylo posuzováno za zavrženíhodné.
10. Žalobce má dále za to, že správní orgány suplovaly činnost trestního soudu a fakticky žalobce odsoudily, aniž by ten měl stejná práva, jaká jsou garantována obviněnému/obžalovanému v trestním řízení. Došlo tak k zásadnímu zásahu do práv žalobce na spravedlivý proces, kdy rozhodnutí má povahu trestu a jedná se tak fakticky o druhý trest za jednání žalobce, které je nyní stále řešeno v rámci trestního řízení.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Upozornil na to, že žalobce v žalobě uplatnil obsahově totožné námitky, které žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, a protože žalobce nepředložil žádné argumenty způsobilé vyvrátit právní názory žalovaného, žalovaný na nich nadále setrvává. Především pak je toho názoru, že podmínky stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 180 odst. 1 a § 181 zákona o služebním poměru byly naplněny.
12. K námitce žalobce, že správní orgány připisují k tíži žalobce trestní jednání ostatních obviněných, aniž by toto jednání bylo prokázáno žalobci samotnému, žalovaný odkázal na konkrétní části napadeného rozhodnutí, v nichž i tuto námitku vypořádal. Ztotožnil se přitom se závěrem krajského ředitele o tom, že jednáním žalobce došlo ke kumulativnímu naplnění zákonných podmínek stanovených v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, což je podloženo relevantními podklady, které jednání žalobce podrobně mapují. Namítal-li žalobce, že mu nebyl prokázán úmysl přímý, pak žalovaný s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2018, sp. zn. 7 Tdo 202/2018, zdůraznil, že oba správní orgány postupovaly v intencích tohoto rozhodnutí, když zavinění (okolnosti subjektivní povahy) žalobce dovozovaly nepřímou z okolností objektivní povahy. Žalovaný provedl podrobné vyhodnocení jednotlivých důkazů jak nepřímých, tak přímých, podle zásad logického myšlení usoudil na vnitřní vztah žalobce k porušení zájmů chráněných zákonem, a tyto své úvahy promítl do napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí. K námitce žalobce, že jeho jednání je dokazováno jediným důkazem, a to vyjádřením S. K., jakožto jedné z obviněných, když tento důkaz nepovažuje za věrohodný, žalovaný uvedl, že S. K. toto vysvětlení podávala před zahájením trestního řízení, tudíž jej nepodávala v postavení obviněné z trestného činu. Podání vysvětlení S. K. bylo v řízení ve věcech služebního poměru vedeném s žalobcem vyhodnoceno jako důkaz přímý. Nejednalo se přitom o osamocený důkaz, když jednání žalobce bylo podloženo celou sadou nepřímých důkazů, které ve svém souhrnu tvoří logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů (spisový materiál dopravního inspektorátu územního odboru Chomutov KŘP-U sp. zn. KRPU-83718/ČJ-2021-040306, podání vysvětlení A. K., P. K., Bc. P. K., Ing. T. G., P. K., V. D., výstup ze systému ETR, odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu a zprávu o zásahu Hasičského záchranného sboru České republiky), které vcelku shodně a spolehlivě dokazují skutečnost nebo skutečnosti, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Podání vysvětlení S. K. s ohledem na ostatní provedené důkazy nevykazovalo znaky absolutní nevěrohodnosti, pro které by jej nebylo možné v řízení ve věcech služebního poměru využít jako důkaz.

13. K námitce žalobce, že v odposleších, které byly použity jako důkazní prostředky, nefiguruje žalobce, ale jiné subjekty, žalovaný podotkl, že netvrdil, že by žalobce figuroval v odposleších, nicméně zhodnotil časovou souslednost případu a fakt, že žalobce celou událost ze dne 16. 5. 2021 uzavřel přesně v těch intencích, na nichž se domlouvaly subjekty, které v odposleších figurovaly. Žalovaný měl dále za to, že pokud žalobce tvrdil, že figuroval po celou dobu pouze jako řadový policista, který plnil své povinnosti a pokyny nadřízených, pak toto tvrzení lze vyložit tak, že dostal od Bc. P. K. pokyny k tomu, jak má věc ze dne 16. 5. 2021 vyřešit, což jako řadový podřízený příslušník učinil.
14. Namítal-li žalobce, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost, že žalobce v případě sepsání průběhu nehody postupoval tak, že vzal za prokázané, že cizinec nezpůsobil na vozidle škodu, a proto se dále snažil zjistit skutečný stav a objektivní realitu, a to i svými otázkami položenými S. K., pak žalovaný poukázal na to, že tato námitka je zcela rozporná se zadokumentovaným skutkovým stavem. Žalobce nemohl v případě sepsání události vzít za prokázané tvrzení cizince, neboť žalobce žádné další šetření stran informací o něm neprovedl, neztotožnil jej ani nevyslechl, jeho roli v celé věci bagatelizoval a ignoroval. Současně žalobce pozměnil skutkový stav věci tak, aby v této události nefiguroval cizinec jako jiná osoba, která mohla, ale také nemusela vozidlo poškodit. K věci se cizinec vyjádřil až dne 21. 3. 2022 před Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), je tudíž nemožné, aby žalobce v květnu a červnu 2021 vzal za prokázané jeho tvrzení. Tvrdí-li žalobce, že postupoval v šetření záležitosti logicky a smysluplně, pak je jeho tvrzení dle žalovaného příliš obecné a nic neříkající, tudíž na něj nelze konkrétně reagovat. Obraz, který poskytl spisový materiál, je s tímto obecným tvrzením žalobce ve zjevném rozporu. Ohledně otázek pokládaných S. K. žalovaný upozornil, že je zjevné, že podání vysvětlení S. K. ze dne 16. 5. 2021 se v zásadních obrysech liší od podání vysvětlení, které učinila dne 8. 6. 2021.
15. K námitce žalobce, že postupoval v rozsahu svých kompetencí při zjišťování skutkového stavu vyšetřované události a aktivně se na úpravě skutkového stavu nepodílel, nepřesunul účelově dění na jiné místo, jak žalovaný vytýká žalobci v napadeném rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žalobce vytrhává z kontextu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož činí pro sebe příhodné závěry (obsah odposlechů), a další jeho část smlčuje. Dle žalovaného důkazní materiál

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- dokládá jak přímo, tak nepřímo, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) TZ a trestného činu pojištění podvodu § 210 odst. 1 písm. c) TZ ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) TZ při výkonu služby, když zjevně umožnil nebo usnadnil spáchání trestného činu tím, že poskytoval jinému pomoc ke spáchání jednání (ignorování cizince a manipulace se skutkovým stavem věci), kterým by takový pachatel spáchal pojištný podvod.
16. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobce, že žalovaný není schopen prokázat jeho zavinění. Touto otázkou se zabývaly oba správní orgány ve svých rozhodnutích a nelze dle žalovaného souhlasit s tvrzením žalobce, že bylo zavinění žalobce v úmyslu přímém dovozováno na základě vlastních nepodložených domněnek žalovaného. Žalovaný s ohledem na totožnou odvolací námitku týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu věci provedl revizi důkazů a skutečností z nich vyplývajících na str. 7 – 22 napadeného rozhodnutí a na základě toho dospěl k závěru, že v případě žalobce došlo k naplnění podmínek stanovených v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Skutečnost, že žalobce s posouzením věci krajským ředitelem a žalovaným nesouhlasí, neznamená, že je nepodložené. Žalobce přitom neoznačil žádné důkazní návrhy, které by směřovaly k prokázání odlišného skutkového stavu.
17. Zavrženíhodnost jednání žalobce, jakožto neurčitý právní pojem, individualizoval krajský ředitel ve vztahu k jednání žalobce a žalovaný se s tímto posouzením zcela ztotožnil, přičemž nehledal důvod pro alternativní a za každou cenu originální vyjádření téhož.
18. K námitce žalobce o porušení jeho práv v řízení a porušení zásady presumpce neviny, žalovaný uvedl, že i s touto námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2020, č. j. 9Ad 19/2017-57, resp. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 87/2014-65 a č. j. 7 As 109/2015-31, trval žalovaný na tom, že tyto žalobní námitky nejsou důvodné. V řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru není vyslovováno, že jednání příslušníka je trestným činem, nýbrž jednáním, které vykazuje znaky trestného činu. Užití pojmu „jednání, které má znaky trestného činu“ není vyjádřením pojmu trestného činu v jeho materiálním smyslu, nýbrž jen v rozsahu jeho formálních znaků. Posouzení jednání žalobce z hlediska naplnění znaků trestného činu tedy nepředstavuje dle žalovaného vyslovení viny žalobce ze spáchání trestného činu, a nelze proto tvrdit porušení zásady presumpce neviny.

Replika žalobce

19. V replice na podané vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že setrvává na svém stanovisku, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť nebyly naplněny kumulativní podmínky pro užití propouštěcího důvodu ve smyslu ust. § 42 odst. 1, písm. d) zákona o služebním poměru, přičemž napadeným rozhodnutím došlo k přímému zkrácení žalobce na jeho právech. Nově, nad rámec žalobou uplatněných námitek, žalobce vytýká žalovanému nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, když přes obsáhle odůvodněné závěry, nebyly jeho námitky vypořádány.
20. K tvrzení správních orgánů o prokázání skutkového děje žalobce uvedl, že z vyjádření osob, které byly v místě události přítomné, vyplývá, že žádné z nich (ani S. K.) není známo, v jakém místě skutečně ke vzniku závady vozidla došlo, což je údaj pro posouzení zcela zásadní. Pokud tento skutečný stav nebyl znám, žalobci nezbyvalo než zjistit veškeré možné informace,

kterými jak S. K. tak i ostatní osoby disponovaly a z nich usoudit s použitím logických dedukcí co nejvíce pravděpodobný sled dílčích událostí. I nadále je však příčina události nejistá a značně nepřehledná. Klíčovou informací, která ovlivnila žalobcovo smýšlení o nejvíce pravděpodobném sledu události, bylo tvrzení S. K., že se závada na vozidle projevila bezprostředně po započetí jízdy a stejně tak došlo k rozsvícení varovné kontrolky vozidla, kdy vzápětí došlo k projevům vad na vozidle. Z této informace pak žalobce usoudil, že k příčině události muselo dojít ještě v místě mimo pozemní komunikaci, čemuž napovídal i stav terénu místa, kde řidička své vozidlo parkovala a odkud vyjížděla. S touto verzí žalobce následně operoval jako s nejvíce pravděpodobnou, a na základě této své dedukce rovněž vyhodnotil, že se pravděpodobně nejednalo o dopravní nehodu. Pokud žalobce tyto své závěry se svými nadřízenými konzultoval, tak tomu bylo v důsledku skutkově nepřehledné situace a pouze za tím účelem, aby ve svých postupech činil správně. Jestliže pak nadřízení vnímali událost ve světle svých vlastních odlišných zájmů, pak tyto nelze dle žalobce vztáhnout i na něho a posoudit jejich vnímání k jeho tíži. Žalovaný tedy správně pochopil, že žalobce svým sdělením, že je pouze řadovým policistou, který plnil své povinnosti a pokyny nadřízených, zamýšlel skutečně sdělení, že se při svém řešení události řídil pokyny nadřízeného Bc. P. K., avšak tyto pokyny bral především jako rady, jak docílit co nejvíce objektivně správného vyřízení. Dle žalobce je možné, že se dopustily trestního jednání jiné osoby, o tom, že by se jej dopustil i on však nevypovídají žádné věrohodné důkazy. Skutečnost, že S. K. podala vysvětlení, aniž byla v té době v postavení obviněné nemá na nevěrohodnosti tohoto důkazu žádný vliv, neboť ta jen stěží vnímala rozdíl mezi postavením osoby podezřelé a osoby podávající vysvětlení.

21. Postup žalobce při řešení události mohl být tudíž nesprávný, ale nikoliv však nezákonný. Žalobcem provedené řešení události mohlo ve svém důsledku vykazovat znaky jeho pochybení, žalobce však odmítal, že by se svým postupem dopustil či zamýšlel dopustit zneužití s pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 TZ, a to v přímém úmyslu. Pro podporu své argumentace odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 6 Ads 25/2009-87, a k prokázání svých tvrzení navrhl provedení důkazu výpovědí prap. K. K. a J. D., event. protokoly o jejich výsledku, založenými v trestním spise vedeném GIBS pod sp. zn. GI4014-103/TČ-2021-842030.
22. Žalobce znovu zdůraznil, že jeho případné pochybení nemůže být považováno za zavrženíhodné jednání. Dále zopakoval čtyři podmínky, které musí být současně naplněny pro závěr o protiprávním jednáním příslušníka, přičemž tři z nich naplněny nebyly a o posouzení naplnění čtvrté z nich - jednání, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru – by bylo možno polemizovat.
23. Žalobce závěrem uvedl, že se řídil pokyny nadřízeného, přitom postupoval dle svého přesvědčení a nejlepšího vědomí a svědomí, a pokud snad byl zapojen do trestné činnosti ostatních osob, pak nanejvýš jako nepřímý pachatel dle ust. § 22 odst. 2 TZ, kdy mohl být ze strany nadřízených užít k provedení trestného činu, aniž by však sám jednal zaviněně.

Duplika žalovaného

24. V písemné duplice na repliku žalobce poukázal žalovaný na to, že žalobce v rozporu se zásadou koncentrace soudního řízení správního rozšířil svou žalobní argumentaci. Zejména se jedná o námitku, že se dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce. I přes nepřípustnou novotu žalovaný konstatoval, že se zcela vypořádal s námitkami žalobce, zejména že se dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vypořádal se smyslem a účelem podaného odvolání se snahou reagovat i na dílčí argumentaci žalobce. Žalovaný s odkazem na konkrétní rozhodnutí uvedl, že při posuzování námitek postupoval v souladu se závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

25. K nové věcné námitce, kdy dle žalobce není známo, v jakém místě skutečně ke vzniku závady vozidla došlo, žalovaný upozornil, že se jedná již o druhou verzi, kterou žalobce soudu předkládá. V žalobě totiž žalobce tvrdil, že vzal za prokázané sdělení cizince, který popřel, že by s vozidlem najel na nerovnost, přestože se k události vyjadřoval až dne 21. 3. 2022, a že okolnosti celé události jsou podrobně rozebrány v žalovaném rozhodnutí. Nyní (nově) žalobce tvrdí, že vyšel z informací, které mu poskytla S. K., byť o ní hovoří jako o nevěrohodné svědkyni. Žalobcovu konstrukci skutkového děje přímo vyvrací další důkazy, které žalobce v průběhu šetření události ignoroval. Tvrdí-li nyní žalobce nově, že není známo, v jakém místě skutečně ke vzniku závady vozidla došlo, pak je toto jeho tvrzení podle žalovaného minimálně zmatečné, když doposud i přes odlišná svědectví S. K., A. K. a P. K. tvrdil, že k poškození vozidla došlo mimo pozemní komunikaci, k čemuž údajně dospěl na základě svých dedukcí.
26. Žalovaný dále uvedl, že námitku žalobce týkající se přičítání jednání nadřízených k jeho tíži vznesl i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalovaný se s touto námitkou vypořádal v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce nově výslovně uvádí, že se řídil pokyny bývalého npor. Bc. P. K., nepřímo podle žalovaného doznává, že skutkový stav skutečně pozměnil podle jeho představ. Odkaz žalobce na složitost případu a snaha o bagatelizaci jeho kvalifikace, je podle názoru žalovaného nepřihodná. Žalobce byl ustanoven na služebním místě inspektor dopravního inspektorátu územního odboru Chomutov Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, mezi jehož základní úkoly patří mj. samostatný výkon základních policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování trestné činnosti v rámci služby dopravní policie, plnění úkolů na úseku odhalování, objasňování, oznamování a projednávání přestupků v dopravě a plnění úkolů při šetření silničních dopravních nehod. Žalobce byl dostatečně kvalifikovaným a zkušeným příslušníkem na to, aby rozeznal, že se svým jednáním dopouští jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) TZ a trestného činu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) TZ ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) TZ, a to skutkem, který je podrobně popsán v nalézacím a žalovaném rozhodnutí. Byl-li snad rozkaz vedoucího příslušníka ve zřejmém rozporu s právním předpisem, měl žalobce postupovat podle § 46 zákona o služebním poměru. Takovýto postup žalobce ze spisového materiálu nevyplývá. Žalobce se proto tvrzením, že plnil služební úkoly nadřízeného, nemůže vyvinut z vytýkaného jednání.
27. Tvrzení žalobce, že řešení události by mělo být hodnoceno nanejvýš jako nesprávné, je dle názoru žalovaného účelové. Žalobce disponoval dostatečnou odbornou erudicí, aby poznal, že jedná v rozporu se zákonem.
28. K důkaznímu návrhu žalobce žalovaný uvedl, že tyto důkazní návrhy nebyly vzneseny v průběhu správního řízení, přičemž žalobce nijak nerozvádí, co by mělo být provedenými výsledky dokazováno, resp. jaké skutečnosti, které byly v řízení ve věcech služebního poměru zjištěny, by měly být navrhovanými výsledky zpochybněny.
29. K zopakované námitce o nenaplnění podmínek pro to, aby jednání žalobce bylo považováno za zavrženíhodné odkázal žalovaný na vypořádání téže námítka v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Jednání soudu

30. Při jednání soudu konaném dne 25. 4. 2023 zástupkyně žalobce v plném rozsahu odkázala na obsah podané žaloby a na repliku k vyjádření žalovaného. Zdůraznila, že v daném případě nebyly splněny zákonné předpoklady pro propuštění žalobce dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, zejména pak podmínka zavrženíhodnosti vytýkaného jednání, když žalobci nebyl prokázán úmysl. Trvala na tom, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Zástupkyně žalobce pak vznesla novou námitku, spočívající v porušení ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru správními orgány, neboť služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, ale měl s touto otázkou naložit jako s předběžnou, tudíž vyčkat jejího pravomocného vyřešení v trestním řízení. K důkazním návrhům obsaženým v žalobě zástupkyně žalobce osvětlila, že K. K. by jako svědek mohl vypovídat k úřednímu záznamu ze dne 20. 5. 2021, neboť tento jako člen hlídky, která vyjela dne 16. 5. 2021 na komunikaci úřední záznam podepsal. Jako svědek měl J. D. vypovídat o okolnostech týkajících se sepsu úředního záznamu ze dne 8. 6. 2021 se S. K., jehož vyhotovení měl být přítomen.
31. Žalobce při jednání uvedl, že se vytýkaného jednání nedopustil, resp. že se ho nedopustil vědomě. Popsal okolnosti jednání nadřízených před jeho propuštěním (cítil se být pod nátlakem, byl přesvědčován k dobrovolnému odchodu do civilu, byl donucen čerpat dovolenou do vyřešení situace a následně byl vyzván, aby se dostavil na pracoviště, kde mu bylo doručeno rozhodnutí o propuštění). Po propuštění se s ním nikdo nebavil, nikdo mu neporadil a nepomohl při vyřizování administrativních věcí. Vyslovil nesouhlas se spolehlivým zjištěním věci, kdy bylo vycházeno z výpovědí spoluobviněných. Jde-li o přihlédnutí k podání vysvětlení S. K. před GIBS, tak uvedl, že jako obviněná již odmítla vypovídat. Žalobce uvedl, že není pravdou, že by se dopustil jednání po dohodě s Ing. G. či Bc. P. K. Ing. G. nezná a s nadřízeným věc pouze konzultoval, nebyl však nijak instruován, jak má vypovídat. Dále poukázal na jiné, mediálně sledované případy porušení služebního slibu policisty spácháním podstatně závažnějšího jednání, které však nebyly řešeny propuštěním policisty. Jeho případ přitom nikterak medializován nebyl, tudíž nemohlo dojít k poškození dobrého jména Policie.
32. Zmocněnkyně žalovaného při jednání soudu trvala na rozhodnutích obou stupňů a jejich odůvodnění a odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Měla za to, že v daném případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro propuštění žalobce, který nepředložil žádné argumenty o nesprávnosti postupu správních orgánů. K námitce žalobce týkající se nedostatku podmínky zavrženíhodnosti jednání poukázala zmocněnkyně žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2022, sp. zn. 6 As 158/2020. K námitce žalobce, že mělo být v jeho případě využito institutu postavení mimo službu, zdůraznila, že v případě, kdy služební funkcionář dospěje k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro propuštění, tak má povinnost k tomuto propuštění přistoupit. Namítal-li žalobce, že mu GIBS nic neprokázala, pak poukázala na to, že řízení před GIBS a řízení ve věcech služebního poměru jsou dvě samostatná řízení a nikterak spolu nesouvisí. K námitce, že měla být otázka, zda se u žalobce jednalo o trestný čin či nikoli, posouzena jako předběžná, zmocněnkyně žalovaného uvedla, že se nejedná o předběžnou otázku, neboť žalovaný nečinil úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin či nikoli, ale pouze zda jednání žalobce vykazuje znaky trestného činu. K námitce žalobce, že z žádného důkazu, ani z odposlechů nevyplyvá, že by byl účasten jakékoli dohody, zmocněnkyně žalovaného uvedla, že pro posouzení účasti žalobce na této dohodě je zásadní

skutečnost, že událost vyřešil v intencích, na nichž se (ostatní) účastníci vytýkaného jednání dohodli.

Posouzení věci soudem

33. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále též jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Žádné takové vady nebyly soudem v posuzovaném případě zjištěny.
34. Nejprve se soud zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Lze sice přisvědčit žalovanému, že pokud byla tato námitka poprvé uplatněna až v replice k vyjádření žalovaného, a to po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., jednalo se o žalobní námitku uplatněnou opožděně, nicméně, s ohledem na charakter této námítky, musel soud i tuto námitku vypořádat. Je tomu tak proto, že otázkou přezkoumatelnosti se musí soud zabývat sám z úřední povinnosti, neboť jen přezkoumatelné správní rozhodnutí je způsobilé následného soudního přezkumu. Soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti netrpí.
35. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29).
36. Ve vztahu k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. V tomto směru lze pro stručnost odkázat na závěry vyjádřené mimo jiné v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. Vzal-li soud v potaz předestřené judikaturní mantinely a tyto posoudil z hlediska obecné námitky žalobce o nevypořádání se s jeho odvolacími námitkami dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v základních parametrech výroku i jeho odůvodnění jím vytčená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul všechny odvolací námitky žalobce (bod II. napadeného rozhodnutí), na každou z těchto námitek jednotlivě konkrétně a srozumitelně reagoval způsobem, ze kterého je zřejmé, proč ji nepovažuje za důvodnou (bod IV. napadeného rozhodnutí). Žalovaný se pak důsledně zabýval esenciální otázkou pro posouzení správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, a to, zda jsou naplněny veškeré podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru, stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Žalovaný podrobně rozvedl, z jakého důvodu má za to, že všechny zákonné předpoklady byly v posuzovaném případě splněny, své závěry řádně a srozumitelně odůvodnil. Soud proto zhodnotil obecnou námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou.
38. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v návaznosti na obsah správního spisu a žalobou uplatněné námitky dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru,
40. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nesprávnost hodnocení důkazů a z nich vyplývajícího skutkového zjištění, považuje soud za účelné zopakovat ze správními orgány shromážděných podkladů skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, byť tyto byly již velmi podrobně popsány v napadeném rozhodnutí.
41. Dne 20. 5. 2021 sepsal žalobce jakožto velitel hlídky mající dohled nad bezpečností silničního provozu úřední záznam (č. j. KRPU-83718-1/ČJ-2021-040306), podle něhož hlídka vyjela dne 16. 5. 2021 na komunikaci vedoucí z Bečova do Bezručova údolí (dále jen „komunikace“), kde byl oznámen únik oleje z proražené olejové vany vozidla na komunikaci. Na místě se nacházela jednotka HZS Ústeckého kraje. Jako oznamovatel byl ztotožněn A. K., který podal vysvětlení, v němž mj. uvedl, že toho večera od nich (z ranče v Bečově) odjížděla S. K. a zhruba po 10 minutách volala, že má porouchané vozidlo a stojí uprostřed cesty a neví co má dělat, neboť jí vozidlo začalo ukazovat chybové hlášení a poté jí zhasnul motor. A. K. za ní jel se startovacími kabely, aby jí pomohl. Z místa odjížděl muž ve vozidle Škoda RZ X a vozidlo S. K. stálo pořád v komunikaci. S. mu sdělila, že onen člověk v uvedeném voze byl pravděpodobně cizinec a s vozidlem jí popojel, aby nepřekážela na komunikaci. Z vozidla poté začal vytékat olej na komunikaci a jelikož se nachází v prudkém svahu tak stékal dolů. On odvezl S. domů, věc oznámil na linku 112 kvůli úniku oleje. A. K. dále uvedl, že neviděl, zda došlo k nějaké dopravní nehodě, ale dle úniku oleje usoudil, že došlo k proražení olejové vany, což nejspíše udělal ten člověk, který s vozidlem pojížděl. Po podání tohoto vysvětlení provedla hlídka ohledání místa, zjistila díru v živičném povrchu komunikace, o níž se v souvislosti s proražením zmiňoval A. K., popsala její velikost a umístění, ohledala vozidlo, kdy nenašla žádné poškození s tím, že olejová vana nebyla vidět, a proto nemohla být ohledána. Hlídka provedla dále změření hladiny oleje a zjistila, že se olej v motoru nenacházel. Následně, tedy ještě dne 16. 5. 2021, se na místo události dostavila S. K., která popsala odjezd z ranče a hlášenou poruchu ve vozidle prostřednictvím palubního počítače a telefonní hovor s A. K. shodně jako on. Dále uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na místo přijelo vozidlo Škoda, RZ X a z něj vystoupil cizinec. Ten jí řekl, že překáží na komunikaci a ať dá vozidlo na stranu. Ona mu řekla, že vozidlo nejede a tak jí nabídl, že jí pomůže. Nechala ho proto nasednout do vozidla. On s vozidlem popojel nejdřív o kousek, tak ho došla. Poté popojel o delší kus, setrvačností se rozjel z kopce a zmizel jí z dohledu. Ona tedy šla dále z kopce a proti ní již jelo vozidlo, cizinec u ní zastavil a řekl, že vozidlo už jede, vystoupil z vozidla a šel pryč ke svému vozidlu. Přibližně v tu chvíli na místo dojel i A. K. V tu dobu si nevšimla, že by zpod vozidla vytékal olej. Poté nasedla do vozidla a říkala si, že má nějaký divný zvuk. Posléze jí začaly znovu blikat kontrolky s tím, že má vypnout motor. To udělala a když vystoupila z vozidla tak z něj vytékal motorový olej ve velkém množství. A. K. poté s vozidlem zacouval setrvačností na krajnici do pozice, ve které se vozidlo od té doby nachází. Ona za celou dobu neviděla ani neslyšela nějaký náraz, s vozidlem nikde nenarazila, A. K. také ne, a pokud s ním někde narazil cizinec tak to neviděla ani neslyšela. Na základě těchto sdělení konstatoval žalobce pravděpodobnost, že „mohlo dojít k nějakému poškození v motoru a k úniku oleje na komunikaci“, a protože ohledáním vozidla nebylo zjištěno poškození na spodní části motorového prostoru, nejedná se o dopravní nehodu.

42. Podle zprávy o zásahu ze dne 16. 5. 2021 vyjela téhož dne jednotka HZS Chomutov kvůli úniku motorového oleje na komunikaci, kdy podle oznamovatele došlo k úniku po proražení olejové vany motoru vozidla. Jednotka použila k likvidaci cca 10 m dlouhé olejové skvrny cca 5 kg Sorbinu.
43. Vozidlo nechal do užívání S. K. přítel její matky P. K. Na základě rozhodnutí Okresního soudu v Chomutově byl prováděn v rozhodné době odposlech a záznam telekomunikačního provozu telefonního čísla, jehož uživatelem byl mj. Ing. T. G., přičemž byl vyhodnocen jeho hovor s P. K., uskutečněný dne 19. 5. 2021. V tomto hovoru popsal P. K. Ing. G. předmětnou událost, výslovně v něm uvedl, že cizinec sedl do vozidla, popojel 300 m, vlétl do díry, prorazil vanu a oddělал motor, sděloval, že zná RZ vozidla cizince a v souvislosti s pojistkou se dotazoval, jak to má řešit, a zda si něco vezmou na cizinci. Další rozhovor obou účastníků přátelského hovoru byl veden v úvahách, jak to zaonačit, aby bylo dosaženo pojistného plnění, resp. aby nebyl zmiňován cizinec kvůli případnému pojistnému podvodu. Shodli se přitom na tom, že je podstatné, co bylo na místě události zaznamenáno Policií a Ing. G. P. K. přislíbil, že informace zjistí a v dalších dvou dnech mu tyto sdělí. Jak vyplývá z vyhodnocení dalších hovorů, Ing. G. a P. K. se telefonicky spojili dne 21.5.2021 a 24. 5. 2021, kdy společně událost znovu řešili, hodnotili situaci v souvislosti s účastí cizince na události, spojení P. K. se S. K. a ochotu P. K. popřít za účelem vyřešení pojistné události vztah s její matkou. Ing. G. sdělil P. K., že se o události bavil s vedoucím P., a že se s ním po shlednutí fotodokumentace domluví, co s tím. Dále byl vyhodnocen rozhovor ze dne 2. 6. 2021 mezi Ing. G. a vedoucím dopravního inspektorátu Chomutov P. K., z něhož je zřejmé, že jím navázali na předchozí rozhovor týkající se předmětné události. P. K. v něm sděloval, že je potřeba vyslechnout S. K., domlouvali obsah její výpovědi, kdy bude nejvhodnější, aby uvedla, *„že se třeba otáčela mimo komunikaci a pak jela a zjistila, že je motor prdlej, a pojištěný auto bude a bude to bez nehody.“* Stejně instrukce týkající se budoucího vysvětlení S. K. poskytl při telefonním hovoru dne 2. 6. 2021 Ing. G. P. K. s tím, že v případě souhlasu má přijít S. na „dopravku“, kdy půjde za vedoucím K., ten jí to vysvětlí a napíše, co bude potřeba napsat, nebo ona si to jen přečte a podepíše.
44. Dne 8. 6. 2021 sepsal žalobce úřední záznam, podle něhož podala S. K. vysvětlení, ve které uvedla, že A. K. zaparkovala jako vždy na hliněném plácku vedle příjezdové cesty. Při parkování si nevšimla, že by tam ležel nějaký předmět, o který by mohlo dojít k poškození

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidla. Při odjíždění z ranče se otáčela ve dvoře na ranči, kde je kus staré nepoužívané cesty, která už je rozbitá a nikdo po ní nejezdí a ta je na vyvýšeném náspu. Když se otáčela, tak najela přední částí vozidla k tomu náspu a proto připustila, že mohla najet na nějaký kus rozbité cesty. Také se tam nachází okolo položené větší kameny, které se používají na zajištění otevřených křídel brány. Proto připustila, že mohla najet i na některý z nich. Žádného nárazu ani zvuku si nevšimla. Po ujetí zhruba 200 metrů (po 20 sekundách) se na palubní desce rozsvítily varovné kontrolky. Na to ihned zastavila a motor vozidla se vypnul. Již se jí nepodařilo znovu nastartovat. Nechala vozidlo odstavené tam, kde zastavilo a zavolala A. K., aby jí přijel pomoci. Nevšimla si, že by z vozidla něco vytékalo. Protože vozidlo překáželo na komunikaci, pomohl jí neznámý projíždějící muž vozidlo odklidit na okraj komunikace. Nevšimla si, že by přitom vozidlo nějak poškodil, nebo že by do něčeho narazil. Tomu muži se podařilo na chvíli nastartovat motor vozidla, ona do něho nastoupila a tam svítila červená kontrolka oleje s výzvou k okamžitému vypnutí motoru, což učinila. Pak ten muž odjel, mezitím přijel A. K. a z vozidla začal unikat olej. Závěrem svého vysvětlení sdělila, že příčinou závady na vozidle byla skutečnost, že najela na zlom v kopečku u A. K. a narazila spodní částí motoru o povrch komunikace.

45. Téhož dne, tj. 8. 6. 2021, sepsal žalobce další úřední záznam, v němž uvedl, že z vysvětlení S. K. vyplynulo, že při odjezdu z ranče si mohla poškození na vozidle způsobit sama. Odjeli proto společně na ranč, kde mu ukázala místo, kde k poškození mělo dojít. Jedná se o prostranství v soukromém areálu bývalého kravína, kdy jeho povrch je nezpevněný a pokryt několika výmoly a na několika místech prorostlý trávou. Na tomto prostranství se nachází i zbytek staré účelové komunikace na vyvýšeném náspu, který je dle vyjádření vlastníka pozemku již dlouhou dobu nevyužívaný. Jedná se o několik nesouvislých vyasfaltovaných segmentů. Dále se zde nachází 4 kameny většího rozměru, které se používají k zajištění otevřené vjezdové brány. S. K. si nebyla jistá, zda při otáčení se na tomto prostranství najela spodkem vozidla buď na vyvýšený násep nebo na kámen. Protože místo kde došlo k otáčení se vozidlem není pozemní komunikací, jedná se o prostranství, které se nevyužívá za žádným účelem s nezpevněným a neudržovaným povrchem, a tudíž k poškození vozidla nedošlo v provozu na pozemní komunikaci, žalobce uzavřel, že se nejedná o dopravní nehodu ve smyslu § 47 zákona č 361/2000 Sb., o silničním provozu.
46. Posledně uvedený závěr sdělil žalobce přípisem ze dne 24. 9. 2021 i k dotazu pojišťovny s tím, že nevyhověl její žádosti o poskytnutí fotodokumentace s vysvětlením, že tato byla při následném zpracování na útvaru vlivem technické závady smazána.
47. K předmětné události podávala S. K. třetí vyjádření, a to dne 18. 2. 2022 před GIBS. Při něm zopakovala a podrobněji rozvedla verzi průběhu události tak, jak bylo uvedeno v úředním záznamu ze dne 20. 5. 2021. Z jejího popisu vzniku obsahu úředního záznamu dne 8. 6. 2021 a obhlídky místa, kde k události mělo dojít vyplývá, že S. K. s žalobcem a s P. K. se jeli podívat na místo, kde se událost stala. Před rančem začal policista vymýšlet, kde by se ta nehoda vozidla mohla stát, aby to nebyla nehoda. Řekl přitom, že by bylo složité dohledávat toho cizince, a že by tato verze byla jednodušší. Nejdříve byla všemi třemi zvažována verze, že S. K. měla vyjízdet z toho místa, kde před stájem stála a ůuklo by to spodek, ale dle jejího vyjádření „*tobľe by byla ještě větší blbost a od toho se upustilo*“ a následně se vymyslela varianta, že S. K. stála před stájí, kde byla prohlubeň a do ní měla najet a poškození vozidla si způsobit sama. Tuto verzi jako možnou navrhla S. K., a u toho pak i zůstalo. Po návratu na oddělení Policie byl sepsán úřední záznam, při němž byla pouze S. K. a žalobce. Při sepisování vysvětlení předkládal žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

návrhy textu, ona s nimi souhlasila, a tak se to zapsalo. S. K. uvedla, že své vysvětlení události změnila kvůli mírnému nátlaku ze strany žalobce a P. K., aby byla věc rychle vyřešena a bylo to jednodušší.

48. Před GIBS podávala vysvětlení dne 23. 3. 2022 i P. K., přítelkyně A. K., která spolu s ním jela pomoci S. K., a která situaci popsala zcela shodně jako A. K. Viděla tudíž po příjezdu na místo události, že Sára přijala nabídku cizince, který nasedl do auta, spustil jej z kopce z dohledu, následně kontroloval olej v motoru, poté cizinec odjel svým vozem a A. K. s vozidlem kousek sjel, aby nepřekážel v komunikaci. V komunikaci byla díra, přičemž od vozidla zaznamenala kapky právě k té díře. Nabyla proto přesvědčení, že cizinec vjel do té díry, vozidlo poškodil, poté couvl a kontroloval olej. Protože měli s A. K. za to, že je olejová skvrna velká, volali na místo hasiče. Olej pak smyl déšť. P. K. dále uvedla, že se po několika týdnech na ranči za jeho branou objevil P. K. s policistou, kteří jí na její dotaz sdělili, že hledají místo, kde mohlo dojít k poškození vozidla. Na to jim ona řekla, že „*to je blbost, že tady se to nestalo*“ a dále že si je naprosto jistá, že „*od nás S. odjela normálně a stalo se to jinde*“. Dále ještě doplnila, že u nich na dvoře „se to prostě stát nemohlo, ona tam ten večer ani nestála, to je prostě hloupost“, což vysvětlila tím, že se v těchto místech neparkuje, stojí se před branou, kde jsou místa na parkování. Doplnila, že s ohledem na skutečnost, že bylo zjevné, že policista ani P. K. nemají o tento její názor zájem, tak odešla, a dále, že v den a na místě události si předávali žalobce s A. K. RZ automobilu cizince.
49. Svoji účast na události ve shodě se sdělením A. K., P. K. a prvním a třetím vysvětlením S. K. popsal policejnímu orgánu GIBS dne 21. 3. 2022 i cizinec. Soud již nepovažuje za nezbytné opakovat zjištění z vysvětlení P. K., přítele matky S. K., neboť jeho sdělení o skutečnostech podstatných pro posouzení věci jsou zcela v rozporu se všemi ostatními výše uvedenými důkazy, byť v něm popisuje aktivní účast žalobce na vytýkaném jednání a v podstatě pouze jemu připisuje manipulaci se skutkovým dějem, když současně jakoukoli svou účast na ní popírá. Stejně tak je pro posouzení věci bez významu obsah vysvětlení nadřízených žalobce P. K. a Ing. G.
50. Služebním slibem, složeným dne 1. 12. 2016, žalobce mj. slíbil na svou čest a svědomí, že pro výkon služby bude nestranný a bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužije svého služebního postavení; že se bude vždy chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, a že bude služební povinnosti plnit řádně a svědomitě.
51. Usnesením ze dne 25. 3. 2022, č. j. GI-4014-103/TČ-2021-842030, zahájila GIBS trestní stíhání žalobce (a mjr. Ing. T. G. a napor. Bc. P. K.) jako obviněného ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) TZ a dále ze spáchání přečinu pojištění podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) TZ ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) TZ. Ve vztahu k žalobci je jeho trestné jednání popsáno v bodě 3. tohoto rozsudku.
52. Po zhodnocení všech výše uvedených důkazů rozhodl krajský ředitel prvostupňovým rozhodnutím o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru (jednání žalobce, jímž dle krajského ředitele porušil služební slib, je uvedeno již v bodě 2. a 3. tohoto rozsudku). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Obsahově byly odvolací námitky téměř shodné s žalobními námitkami. Krajský ředitel odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevyhověl, a proto jej předložil žalovanému k rozhodnutí. Ten o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím.

53. Žalobce v žalobě především namítá, že uvedené důkazy nebyly krajským ředitelem ani žalovaným správně zhodnoceny, neboť má za to, že neprokazují jeho protiprávní jednání, když jediným přímým důkazem je vysvětlení S. K. před policejním orgánem GIBS.
54. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou. Žalovaný popsal v žalobou napadeném rozhodnutí jednotlivě každý (nejen v předchozích odstavcích uvedený) provedený důkaz z něhož vycházel a promítl do odůvodnění své úvahy, k nimž z každého jednotlivého důkazu dospěl. Na str. 22 ve 2. odstavci napadeného rozhodnutí pak učinil závěr, že *důkazy založené do spisového materiálu, které odvolací orgán výše rekapituloval, dokládají jak přímo, tak nepřímo, že se odvolatel jednání, které má znaky přečinu...dopustil...*. Z žádné části napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by byl skutkový děj, k němuž žalovaný dospěl, podložen pouze či zásadně na vysvětlení S. K. před GIBS, učiněném formou úředního záznamu.
55. Na tomto místě je třeba předeslat, že soud má za to, že i při rozhodování ve věcech služebního poměru, v němž ust. § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví, že je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje, je třeba i v tomto řízení přihlídnout k povaze úředního záznamu o podání vysvětlení a subsidiárně použít ust. § 137 odst. 5 správního řádu, který stanoví, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek, a následně k již ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která použití úředních záznamů o podání vysvětlení za určitých okolností umožňuje. Nelze totiž přehlédnout, že úřední záznam je jednostranný úkon správního orgánu a nemá charakter listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02). Nicméně, i přes nemožnost použití úředního záznamu jakožto důkazního prostředku stanovenou v § 137 odst. 5 správního řádu, lze pro naplnění premisy dostatečného zjištění skutkového stavu věci k takovému záznamu o podání vysvětlení přihlídnout v situaci, kdy je skutkový stav zjišťován primárně z jiných podkladů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 180/2016-34). Je ovšem třeba dodat, že uvedený závěr, se netýká použití úředních záznamů pořízených v trestním řízení, neboť tyto z okruhu důkazních prostředků vyloučeny nejsou a lze je použít bez omezení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003-79).
56. V posuzovaném případě bylo žalobci vytýkané jednání, tedy že jako vyslychající upravoval o nepravdivé skutečnosti formulaci výpovědi S. K., a že se společně s ní a P. K. dostavili na soukromý pozemek, kde se aktivně podílel na vytvoření nepravdivého skutkového děje týkajícího se poškození vozidla, se záměrem dosáhnout pojistného plnění. Účast žalobce na vytýkaném jednání nevyplývá toliko ze záznamu o podání vysvětlení S. K. před GIBS, ale přímo z úředního záznamu ze dne 20. 5. 2021 a úředních záznamů ze dne 8. 6. 2021, které vyhotovoval sám žalobce, a dále z listiny, kterou žalobce odpovídal na dotaz pojišťovny. Úřední záznamy o podání vysvětlení před GIBS S. K., P. K. a cizincem pouze dokreslují skutkový děj a hodnota těchto důkazních prostředků je pouze „přidaná“. Správní orgány proto nepochybily, pokud k těmto úředním záznamům při zjišťování skutkové děje přihlídlly a

žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že jediným důkazem, prokazujícím jeho účast na vytýkaném jednání je pouze vysvětlení S. K.

57. V řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru musí služební funkcionář dostát požadavkům části dvanácté zákona o služebním poměru, zejména ust. § 180 odst. 1, 2 a 4: „(1) *Služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. (2) Důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořádaná dokumentace skutkového děje. (4) Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*“ Řízení však nemusí zachovávat standard, který odpovídá nárokům trestního řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30). Trestní řízení je totiž ohledně dokazování svázáno přísnými pravidly provádění důkazů s důrazem na právo obviněného na obhajobu. Naproti tomu správní řízení ve věcech služebního poměru takovými pravidly regulováno není (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 94/2012-31). Je tomu tak proto, že propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru není sankcí trestní povahy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015-31).
58. Dle názoru soudu všechny výše uvedené důkazy – úřední záznamy, vysvětlení zúčastněných osob, vyhodnocení odposlechů, informace poskytnuté pojišťovně – ve svém souhrnu dávají zcela jednoznačný obraz o aktivní účasti žalobce na manipulaci s dopravní událostí a není pochyb o tom, že úkony, které jakožto policista předmětnou dopravní událost řešící činil, vykazovaly znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, a směřovaly k naplnění zamýšleného cíle, jímž bylo získání pojistného plnění, tedy jednání vykazující znaky trestného činu pojistného podvodu a ve vztahu k žalobci ve formě účastenství.
59. Pro získání pojistného plnění bylo podstatné, aby událost nebyla řešena jako dopravní nehoda, tudíž aby k poškození vozidla nedošlo v provozu na pozemní komunikaci, a dále aby škůdkyní byla jako pojištěný subjekt označena S. K. A byl to právě žalobce, který svými jednotlivými úkony a činnostmi vytvořil takový skutkový děj, aby dostal těmito požadavky. Přestože žalobce byl po vzniku události na místě, kde k ní došlo, a sepsal dne 20. 5. 2021 úřední záznam, v němž popsal místo, kde se vozidlo nacházelo, ohledal díru v komunikaci, na níž přítomné osoby poukazovaly, zaznamenal, že s vozidlem podle S. K. po komunikaci jel i cizinec, při dalším řešení události tyto významné a pro (ne)výplatu pojistného plnění podstatné skutečnosti zcela pominul. V souladu s obsahem rozhovoru mezi přítelem matky S. K. P. K., Bc. K. a Ing. G., jel žalobce dne 8. 6. 2021 společně se S. K. na místo mimo pozemní komunikaci (ranč, z něhož dne 20. 5. 2021 odjížděla) a přes nesouhlasné vyjádření P. K. o ranči jako možném místě události, sepsal úřední záznamy, z nichž plyne, že místem události nebyla pozemní komunikace, na níž vyjeli na základě hlášení hasiči a policisté, a kde se nacházelo vozidlo, ale ranč, z něhož S. K. odjížděla. Plochu ranče přitom popsal takovým způsobem, aby se jevílo jako nanejvýš pravděpodobné, že k poškození vozidla muselo dojít právě na tomto místě. Úřední záznam ze dne 8. 6. 2021, jehož obsah je uvedený v bodě 42. tohoto rozsudku o ohledání ranče, sepisoval žalobce. Byl to rovněž žalobce, kdo sepisoval úřední záznam o podání vysvětlení S. K. z téhož dne, kdy jí nově sdělené údaje, pokud jde o vznik poškození vozidla, jsou zcela odlišné od údajů, které S. K. poskytla dne 20. 5. 2021. S ohledem na obsah tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úředního záznamu je zcela evidentní, že tento byl sepsán tak, aby vyhovoval požadavkům pro vznik nároku na pojistné plnění a odpovídá ujednáním mezi P. K., P. K. a Ing. G. A konečně to byl žalobce, kdo jako vyřizující odpověděl na žádost pojišťovny přípisem ze dne 24. 9. 2021 tak, že k poškození vozidla došlo najetím vozidla řízeným S. K. na terénní nerovnost při jízdě mimo pozemní komunikaci.

60. Všechny výše provedené důkazy (popsané pod body 39. – 47. tohoto rozsudku), a to každý jednotlivě a následně i ve svém souhrnu, zcela jednoznačně prokazují, že jednání žalobce, a to úkon za úkonem, vykazuje znaky trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele a současně prokazují rozsah jeho podílu na jednání vykazujícím znaky trestného činu pojistného podvodu. Shodným způsobem, a to velice podrobně a ve vztahu ke každému jednotlivému důkazu, popsal účastenství žalobce na změně skutkového děje i žalovaný při hodnocení odvolací námitky žalobce o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci na str. 8 – 22 napadeného rozhodnutí. Soud se zcela s hodnocením žalovaného ztotožňuje a konstatuje, že námitka žalobce o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci nebyla shledána důvodnou. Dle názoru soudu byl skutkový stav zjištěn tak, že o něm nejsou žádné pochybnosti.
61. Ve vztahu k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu žalobce dále vytýkal krajskému řediteli i žalovanému nesprávnost jejich závěrů, že vytýkané jednání bylo žalobcem spácháno v nejzávažnější formě zavinění, tedy v úmyslu přímém, ačkoli vycházeli pouze z nepřímých důkazů, pomocí kterých nemohli k takovému zjištění dospět. Má přitom za to, že mu bylo neoprávněně přičteno k jeho tíži jednání ostatních obviněných. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
62. Otázkou zavinění a jeho formy se zabýval jak krajský ředitel v prvostupňovém rozhodnutí na str. 6 („Z hlediska formy zavinění obou jednání, které mají znaky trestného činu, se služební funkcionář ztotožňuje s úvahou policejního orgánu, tedy že protiprávní jednání jmenovaného spočívá v zavinění úmyslném v souladu s ustanovením § 15 odst. a) trestního zákoníku, tj. dolus directus. Formy zavinění jsou vybudovány na věděni a vůli. U přímého úmyslu je složka volní vyjádřena slovem chtěl. Z dostupných shromážděných důkazů totiž jednoznačně vyplývá, že jmenovaný jednak věděl, že vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, aby jiného neoprávněně obohatil a zároveň takto činit chtěl, resp. výkon pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu byl jmenovaným použit jako prostředek, aby jiného neoprávněně obohatil. Stejně tak je z dostupných podkladových materiálů zřejmé, že jmenovaný svým protiprávním jednáním úmyslně poskytl pomoc P. K. a S. K., neboť věděl o úmyslu P. K. a S. K. dosáhnout pojistného plnění.“), tak i žalovaný na str. 27 napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že »Zavinění (úmysl přímý) odvolatele není dovozováno ze vztahu nadřízenosti Ing. G. a Bc. K. vůči odvolateli, ale primárně z výpovědi S. K., ze které vyplynulo, že odvolatel byl seznámen se skutečným a pravdivým průběhem události při kterém došlo k poškození vozidla (jinak by se například nemohl zmínit o cizinci: „Jmenovaný na tomto místě uvedl, že by bylo složité dohledávat toho cizince, že by tato varianta byla jednodušší“). Přesto, že odvolatel věděl o existenci cizince již na místě události dne 16. 5. 2021 od S. K. a A. K. podílel se aktivně na pozměnění skutkového stavu události od bagatelizace role cizince až po jeho úplné ignorování. Zároveň odvolatel přesunul místo poškození vozidla na místo mimo pozemní komunikaci; S. K., P. K. a odvolatel měli podle vyjádření S. K. společně na soukromém pozemku vymýšlet, kde by k poškození vozidla mohlo dojít, i když byli upozorněni P. K. (podle jejího vyjádření ze dne 23. 3. 2022), že na místě, které prohledávají, vozidlo poškozeno být nemohlo, neboť se tam neparkuje. Odvolatel tento pozměněný skutkový stav následně vědomě zadokumentoval a také oznámil pojišťovně.« Soud se s tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnocením splnění subjektivní stránky trestných činů podvodu a zneužití pravomoci úřední osoby u žalobce ztotožňuje.

63. Zcela nad rámec výše uvedeného zavinění a jeho formy soud poukazuje na to, že pro naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty uvedených trestných činů přitom není nezbytné, aby byly tyto trestné činy spáchány v úmyslu přímém – postačí i úmysl nepřímý. Pro posouzení, zda jednání žalobce naplňuje znaky trestných činů podvodu ve formě pomoci a zneužití pravomoci úřední osoby, bylo proto nerozhodné, zda bylo toto jeho jednání vedeno v úmyslu nepřímém, či v úmyslu přímém. Podstatné je, že jednání žalovaného vykazovalo znaky trestných činů zneužití pravomoci veřejného činitele a pojistného podvodu, tedy naplňovalo i jejich subjektivní stránku.
64. Žalobní námitku, že bylo žalobci přičítáno k tíži jednání ostatních obviněných, uplatnil žalobce i v odvolacím správním řízení, přičemž žalovaný tuto námitku vypořádal tak, že poukázal na provedené důkazy prokazující vinu žalobce s tím, že na jejich základě bylo možno učinit ucelený obraz o jeho jednání, přičemž ze skutečnosti, že krajský ředitel vycházel z důkazů, které svědčily současně ve prospěch viny i jiných obviněných nelze dovodit, že by jejich jednání bylo žalobci jakkoli přičítáno k tíži. S tímto vypořádáním námitky se soud ztotožňuje. Ze správně zjištěného skutkového děje učinil krajský ředitel, a následně i žalovaný, závěr o tom, jak se tento promítl do porušení služebního slibu, který složil žalobce dne 1. 12. 2016, a tento závěr učinil součástí výroku svého rozhodnutí (k tomu srov. bod 3 tohoto rozsudku). V žádné jeho části soud neshledal, že by jednání, jehož se měla dopustit jiná osoba, bylo přičítáno k tíži žalobce. I tato námitka byla tudíž shledána nedůvodnou.
65. Zcela účelovou shledal soud námitku žalobce o pochybení správních orgánů, že tyto neposoudily ve prospěch žalobce jeho logický a smysluplný postup, jímž se snažil zjistit skutečný stav a objektivní realitu, a to i na základě otázek položených S. K. Neúčast cizince na události vzal za prokázanou, neboť cizinec popřel, že by s vozidlem najel na nerovnost. Dle názoru soudu, pokud by se skutečně žalobce pokoušel zjistit skutečný stav věci pokládáním otázek S. K. při sepisu úředních záznamů dne 8. 6. 2021, pak je s podivem, že nikterak neřešil tento zcela odlišný popis události, nedotazoval se S. K. na důvody odlišností a změnu jejího vysvětlení. Přitom, za normálního stavu při řešení události, by u něho musely vzniknout zcela důvodné pochybnosti o pravdivosti nově poskytnutých informací. V takové situaci, pokud by sám nebyl na změně popisu děje zainteresován, by musel postupovat tak, aby tyto pochybnosti rozptýlil. Jako základní postup by bylo zjištění totožnosti cizince a výzva k podání vysvětlení, když žalobce měl k dispozici registrační značku jeho vozidla. Od počátku tvrzenou existenci cizince a jeho podíl na události však žalobce ignoroval. Nelze přitom učinit jiný závěr než ten, že se jeho ztotožnění vyhýbal cíleně. Argumentace žalobce, že cizince při řešení věci do události nikterak nezahrnul proto, že on sám kolizi popřel, a k této skutečnosti mělo být přihlédnuto krajským ředitelem, resp. žalovaným, je tristní v situaci, kdy k popření cizincem sice došlo, avšak až na základě vysvětlení podaného cizincem dne 21. 3. 2022 před GIBS, tedy téměř rok poté, kdy žalobce událost řešil.
66. Žalobce dále namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s naplněním propouštěcího důvodu dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, zejména s naplněním znaku zavrženíhodnosti jednání. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.

67. Žalobce namítal nenaplnění podmínky zavrženíhodnosti svého jednání (splnění této podmínky je odůvodněno v bodě 63. tohoto rozsudku), a měl proto za to, že krajský ředitel měl rozhodnout nanejvýš o zproštění výkonu služby žalobce dle ust. § 40 odst. 1, nikoliv o jeho propuštění dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Soud má za to, že postupu krajského ředitele podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nelze ničeho vytknout. Použití tohoto ustanovení totiž nepřípadá v úvahu pouze při splnění podmínky zavrženíhodnosti jednání. Postup podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je namísto zejména tehdy, kdy hrozí, že trestní řízení nebude zahájeno nebo naopak bude ukončeno z důvodů, které nic nemění na tom, že jde o zavrženíhodné jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Krajskému řediteli se sice nabízela i možnost vyčkat na výsledek trestního stíhání a do té doby zprostit žalobce výkonu služby na dobu, po kterou by byl žalobce důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, jak mu umožňuje § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nicméně nelze přehlédnout silné důvody, které svědčily pro to, aby krajský ředitel přikročil přímo k propuštění žalobce ze služebního poměru, aniž by čekal na výsledek trestního řízení. Tímto důvodem je především specifická povaha vytýkaného jednání, která se týká samotného jádra činnosti žalobce jakožto inspektora na dopravním inspektorátu.
68. Služební funkcionář musí rozhodnout o propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, jsou-li naplněny kumulativně 4 podmínky – jednáním příslušníka musí být porušen služební slib, musí být zavrženíhodné, musí být způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a musí mít znaky trestného činu. Správní orgány obou stupňů se splněním těchto podmínek pro propuštění ze služebního poměru jednotlivě a podrobně zabývaly. Pokud jde o posouzení v tomto textu označené jako první, třetí a čtvrté podmínky, pak lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí jak služebního funkcionáře, tak i žalovaného. Pokud jde o konkrétně namítané nesplnění podmínky zavrženíhodnosti jednání žalobce, byla tato podmínka krajským ředitelem řešena na str. 7 prvostupňového rozhodnutí. Krajský ředitel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mj. na rozsudek ze dne 5. 1. 2022, č. j. 6 As 158/2020-34, v němž byl vysloven (ve stručnosti shrnuto) závěr, že v případě policisty lze předpokládat, že jeho jednání vykazující znaky trestného činu bude jednáním způsobilým v očích občanů diskreditovat dobrou pověst Policie České republiky, tedy jednáním neslučitelným s postavením policisty, tedy jednáním zavrženíhodným. Při posuzování zavrženíhodnosti jednání žalobce krajský ředitel vyhodnotil skutečnost, že se žalobce dopustil jednání úmyslně (k tomu odkázal na závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2015, č. j. 11 Ad 22/2014-49), že se na tomto jednání podílel s dalšími policisty a že nešlo o náhlý exces, ale o delší časový úsek, v němž trvalo vytýkané jednání (upravování nepravdivých skutečností a nepravdivého průběhu události), a v jehož průběhu měl žalobce dostatek časového prostoru k tomu, aby své jednání a zejména jeho důsledky promyslel. Tomuto posouzení naplnění podmínky zavrženíhodnosti nelze ničeho vytknout a soud se s ním zcela ztotožňuje. Skutečnost, že jednání žalobce vykazuje znaky trestného činu, tedy nebyla jediným důvodem pro posouzení jednání žalobce jakožto zavrženíhodné, jak se mylně domnívá žalobce.
69. I námitce žalobce, že mu nebyla garantována stejná práva jako jsou garantována obviněnému v trestním řízení, a že rozhodnutí o propuštění má povahu trestu, se věnoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to na str. 29. Vysvětlil přitom, že v rozhodnutí o propuštění není vysloveno, že by spáchal trestný čin, ale toliko, že jednání žalobce má znaky trestného činu. Za podpory judikatury správních soudů, a Ústavního soudu přitom zdůraznil, že nelze směšovat

trestní řízení a řízení ve věci propuštění ze služebního poměru a zabýval se i dodržením principu presumpce nevinu při propuštění ze služebního poměru pro porušení služebního slibu, je-li za totéž jednání vedeno trestní stíhání. Soud se s odůvodněním této žalobcovy námitky ztotožňuje a k námitce o dvojitém trestu doplňuje následující.

70. K otázce, zda je propuštění ze služebního poměru trestem, se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015-31, v němž uvedl, že »v případě propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru dle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., skutečně nejde o sankci „trestního“ charakteru. Tato sankce není formálně označena jako trest a ani materiálně nemá povahu „trestu“. Neplní totiž represivní funkci, nýbrž je výlučně opatřením, které má zaručit řádné fungování bezpečnostního sboru (k posuzování „trestního“ charakteru sankcí srov. rozsudek ze dne 8. 6. 1976 ve věcech 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72, Engel a další proti Nizozemsku, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>). Neuplatní se zde tedy zásada ne bis in idem ve smyslu pravidla zakotveného v čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována ve sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.) nebo čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (publikována usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb.).« Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30. Ve světle citované judikatury tedy nelze, než shledat i tuto námitku neopodstatněnou.
71. Namítal-li žalobce v žalobě, že v dané věci figuroval pouze jako řadový policista, plnící své povinnosti a pokyny nadřízených, a tuto námitku následně v replice rozvedl tak, že se při řešení události řídil pokyny nadřízeného Bc. P. K., které vnímal především jako rady, pak tato argumentace nemohla mít žádný vliv na rozhodnutí správních orgánů o propuštění žalobce, a to ani tehdy, pokud by byla ve správním řízení uplatněna. Ustanovení § 46 odst. 3 zákona o služebním poměru totiž příslušníku přímo zakazuje splnit rozkaz, jehož splněním by zřejmě spáchal trestný čin. Jestliže tedy snad byl žalobce svým nadřízeným instruován k tomu, aby činil úkony směřující ke změně skutkového děje události s cílem získání pojistného plnění, a žalobce neodmítl tyto pokyny splnit, čímž porušil zákaz stanovený v § 46 odst. 3 zákona o služebním poměru, pak musí nést následky z tohoto porušení zákazu plynoucí. I v tomto případě se tedy jedná o námitku nedůvodnou.
72. Důvodnost námitky žalobce, uplatněné až při jednání soudu dne 25. 5. 2023, že správní orgány pochybily, pokud nepostupovaly podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru a nezhodnotily otázku, zda se žalobce dopustil vytýkaného jednání jako otázku předběžnou a nevyčkal rozhodnutí v trestním řízení, v němž je tato otázka řešena, soud neposuzoval, neboť tato byla uplatněna až po uplynutí lhůty dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno (12. 4. 2022), tedy v rozporu se zásadou koncentrace řízení dle § 72 odst. 1 s. ř. s., podle níž může žalobce žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud při svém rozhodnutí nemohl přihlídnout ani k námitce žalobce, již žalobce novým tvrzením, vytýkal správním orgánům porušení zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu, a to zásady legitimního (oprávněného) očekávání. Žalobce totiž (až) při jednání soudu poukazoval na to, že v jeho případě bylo při řešení jeho jednání přistupováno přísněji než v několika medializovaných případech jeho kolegů, kteří se dopustili, dle žalobce, závažnějšího provinění a nebyli propuštěni. I tato námitka tedy byla uplatněna opožděně. V souvislosti s tím, pak byla jako opožděná posouzena i námitka, že z důvodů nemedializace jeho případu nemohlo dojít k poškození dobrého jména Policie ČR jakožto jednoho z předpokladů pro aplikaci ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, kterou žalobce rovněž uplatnil až při jednání

soudu. Stejným způsobem, tedy nevypořádáním, bylo třeba naložit s námitkou žalobce uplatněnou až v replice doručené soudu dne 21. 11. 2022, jíž se žalobce snažil zpochybnit zjištěný skutkový děj novým tvrzením, že dosud nebylo postaveno najisto, na jakém místě ve skutečnosti ke vzniku závady na vozidle došlo, což je dle žalobce pro „samotnou událost“ rozhodující.

73. Přestože soud tyto námitky žalobce neřešil ve vztahu k projednávané věci, a tudíž neměly žádný vliv na posouzení důvodnosti žaloby a konečné rozhodnutí, má soud za to, že lze na tomto místě žalobci vysvětlit, že skutečnost, kde k poškození vozidla došlo, nemá žádný vliv na závěr, že se žalobce svými úkony dopustil jednání, které vykazovalo znaky trestných činů. Skutečnost, v jakém místě došlo k poškození vozidla může mít vliv pouze při řešení nároku na výplatu pojistného, kterou posuzuje příslušná pojišťovna. Stejně tak nelze porovnávat případ žalobce s ostatními (medializovanými) případy jeho kolegů. Oprostit-li se soud od hodnocení, který z trestných činů je při výkonu služby činem závažnějším (zda zneužití pravomoci úřední osoby a pojistný podvod či krádež, řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu apod.), pak je třeba zdůraznit, že zákon nedává služebnímu funkcionáři na výběr, jakým způsobem má řešit jednání příslušníka, když zjistí, že jsou splněny všechny podmínky, stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona. V takovém případě mu totiž zákon ukládá rozhodnout o propuštění příslušníka bez možnosti volby jiného řešení. Domnívá-li se žalobce, že otázka, zda se dopustil vytykaného jednání měla být posouzena jako otázka předběžná a služební funkcionář měl vyčkat rozhodnutí trestního soudu a nikoli sám posuzovat, zda se žalobce dopustil jednání, vykazující znaky trestného činu či nikoli, neboť mu takové posouzení nepřisluší, pak se mylí. Předně, v žádné části rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není činěn závěr, že jednání žalobce bylo posouzeno jako trestný čin. Jak krajský ředitel, tak i žalovaný činily svá rozhodnutí na základě závěru, že jednání žalobce „toliko“ vykazuje znaky konkrétních trestných činů. V bodě 39. tohoto rozsudku citované ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru řeší právě ty situace, kdy je řízení o propuštění ze služebního poměru vedeno nezávisle na trestním řízení, a je na rozhodnutí služebního funkcionáře, zda povede toto řízení paralelně s řízením trestním, a že rozhodne o propuštění příslušníka ze služebního poměru ještě předtím, než bude pravomocně ukončeno jeho trestní stíhání. Zákon tedy dává služebnímu funkcionáři možnost volby a neukládá mu povinnost vyčkat na rozhodnutí v trestním řízení, a to tím spíše, že neřeší otázku, zda příslušník spáchal trestný čin či nikoli, a to ani jako otázku předběžnou.
74. Soud neprovedl v žalobě navrhané důkazy svědeckými výpověďmi prap. K. K. a J. D., event. protokoly o jejich výslechu, založenými v trestním spise vedeném GIBS pod sp. zn. GI4014-103/TČ-2021-842030, kteří měli vypovídat o okolnostech, za nichž byl sepsán úřední záznam z 20. 5. 2021 (prap. K. K.) a úřední záznam o podání vysvětlení S. K. ze dne 8. 6. 2021 (J. D.). Řízení před správním soudem totiž není pokračováním správního řízení, tudíž není určeno k tomu, aby v něm soud doplňoval dokazování na základě nově navržených důkazů, neuplatněných již ve správním řízení. Navíc žalobce ani nesdělil, jakým způsobem by měly tyto svědecké výpovědi, resp. poznatky z nich získané, zvrátit zjištěný skutkový stav a závěry z něho plynoucí. Proto soud shledal provedení těchto důkazů nadbytečným.
75. Soud tedy shrnuje, že ze všech výše uvedených důvodů vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

76. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. dubna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu